

MISSA EXEQUIAL DE MN. JAUME BUIXÓ I BALLÚS

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Andreu de Castellcir, el dia 27 de febrer del 2012

Quan tot just hem començat el camí quaresmal que ens porta a la celebració de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist, el nostre germà Mn. Jaume Buixó i Ballús ha estat cridat a la presència del Pare per a participar de la Pasqua eterna. El Senyor l'ha cridat a fer el «pas» des d'aquest món que passa, a la vida que perdura per sempre. I nosaltres l'enterrem amb caritat cristiana, tot pregant per ell, amb el dolor en el cor per la pèrdua del qui ha fet camí amb nosaltres, però també amb un cor ple de l'esperança que ens dóna la certesa de la nostra fe cristiana: ell no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida eterna.

Mn. Jaume Buixó ha mort essent rector de les parròquies de Sant Andreu de Castellcir, Sant Martí de Granera i Santa Coloma de Sasserra. Malgrat la seva edat, malgrat les seves xacres, ell ha volgut continuar servint aquestes comunitats. La col·laboració i la vetlla de la família, dels germans preveres i de molts de vosaltres, han fet possible el seu desig i la seva voluntat. A l'església parroquial de Sant Martí de Castellcir fem, doncs, les exèquies del qui ha estat rector d'aquesta parròquia durant cinquanta-un any. La celebració per ell, pel seu etern descans, ha de ser també d'agraïment al Senyor pel do de la vida generosa de mossèn Jaume en el servei ministerial en aquesta parròquia i en les altres que ha servit al llarg de la seva vida sacerdotal.

Ell no volia ser res més que sacerdot al servei del poble de Déu i el seu únic goig fou el de servir aquells que el Senyor li havia encomanat per mitjà de l'obediència a l'Església. En la vida senzilla, sense complicacions, mantenia la fidelitat als compromisos sacerdotals, maldant per servir al millor possible les persones de les comunitats encomanades. Les malalties l'afeblien, però el seu desig era el de continuar servint en el ministeri sacerdotal. La seva vida era el servei a vosaltres, germans i germanes, que ara pregueu per ell amb l'agraïment al cor.

Quina és la grandesa del sacerdoti ministerial? Per quina raó la vida d'un home senzill i bo, com Mn. Jaume Buixó, trobava tot el sentit servint sacerdotalment? Ben segur que al llarg de la seva vida ell s'haurà penedit de moltes coses, com també ho hem de fer nosaltres, perquè tots som pobres pecadors; però del que sí que estic convençut és que ell no s'ha penedit mai de ser sacerdot de Crist al servei de l'Església. Sí, germans estimats, el sacerdot enmig d'una comunitat, enmig d'un poble, fa present el que ningú més no pot fer. Perquè Crist Pastor, Mestre, Sacerdot, Espòs de l'Església es fa present per mitjà de la persona del sacerdot, del rector. L'ésser del qui és cridat a aquesta sublim vocació és transformat per l'acció de l'Esperit Sant, de tal manera que la seva mateixa persona resta configurada a Crist, perquè ell es faci present enmig del món. I aquesta configuració va més enllà de les seves qualitats, de la seva joventut o vellesa, de la seva salut o malaltia. El sacerdot «és» presència de Crist, no «fa» de presència de Crist. Per això mateix entenem per què l'Església parla del paper insubstituïble del sacerdot per a la vida de les parròquies i comunitats. Si manca el sacerdot manca Crist Pastor enmig de la comunitat, falta la celebració de l'Eucaristia, el perdó dels pecats, els sagraments, la paraula magisterial de l'Església, el ministeri de la comunió i de la caritat. La font de la vida cristiana té en el sacerdoti la seva font, perquè el sacerdoti ministerial és presència de Crist.

Per això mateix, en el moment del comiat de Mn. Jaume Buixó hem de ser agraïts a Déu per tots els dons de la seva llarga vida sacerdotal - més de cinquanta-set anys- i, al mateix temps, la nostra pregària ha de ser adreçada humilment al Senyor perquè ens faci el do de les vocacions sacerdotals per a poder servir totes les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Tots hem de fer nostra aquesta pregària i l'hem d'encomanar als sacerdots de la nostra diòcesi que, com mossèn Mn. Buixó ens ha precedit, perquè intercedeixen davant Déu pels qui encara pelegrinem per aquest món.

Les lectures pròpies de la litúrgia del dia d'aquest temps de Quaresma que hem proclamat en la missa exequial per l'etern descans del nostre germà ens han convidat a viure en la santedat pròpia del qui han estat escollits per Déu a ser fills seus. Si el poble d'Israel era urgit pel Senyor per mitjà de Moisès a la santedat: *Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Deu sóc sant*, encara més ho som els qui en raó del nostre baptisme i, amb ell, els altres dos sagraments de la iniciació cristiana - la confirmació i l'Eucaristia- , hem estat inserits en la vida de Déu, com ens recorda sant Pau: *Aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament* (1Tes 4,3). La santedat dels cristians no és una qüestió per a alguns; tots som cridats a la santedat de vida, com ens recorda el Concili Vaticà II: «Els seguidors de Crist, cridats per Déu no pas d'acord amb llurs obres, ans segons el seu beneplàcit i benvolença, i justificats en el Senyor Jesús, han estat de debò fets fills de Déu en el baptisme de la fe i partíips de la naturalesa divina i, per tant, realment sants. Els cal, doncs, amb el do de Déu, conservar i completar en llur vida la santificació que van rebre... Tots el fidels cristians, de qualsevol estat i condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat» (LG 41).

El ministeri dels sacerdots està posat al servei de la santedat dels fills de Déu. Amb la seva vida personal de santedat, de lluita per viure el do de ser configurats a Crist sacerdot; amb el ministeri de la Paraula, en la predicació, la catequesi i l'exhortació; amb la celebració dels misteris cristians, els sagraments; amb la pregària pel poble, el sacerdot fa present la crida a la santedat de vida. Però no solament és crida, sinó també realitat, perquè per mitjà del contacte amb les coses santes, la Paraula i els Sagraments, els cristians rebem la força per a ser sants, per a viure amb fidelitat el do de fills de Déu que hem rebut. Nosaltres podem ser sants, hem de ser sants perquè Déu és sant, l'únic sant. La nostra santedat és participació en la santedat de Déu. La nostra santedat és la d'acceptar amb tot el cor el do de la vida de Déu, de l'amor de Déu que ens ve a mans plenes per Jesucrist, el Sant de Déu (Mc 1,24; Lc 4,34; Jn 6,69).

La santedat és la perfecció de la caritat. Tant la lectura del llibre del Levític que hem escoltat, com les paraules de Jesús en l'evangeli que ens ha esta proclamat, ens urgeixen a la santedat que ve de Déu, el que és sant, i que es manifesta en la vida santa de caritat i justícia envers tots els homes. Les paraules de Jesús són clares. Ell és el rei de la glòria davant el qual tots els homes i tots els pobles hem de donar comptes de la nostra vida. Si hem viscut o no en la santedat de la perfecció de la caritat, serà el criteri per a entrar o no entrar en la possessió del Regne del Pare. Davant Jesús, jutge misericordiós, hem de presentar la nostra vida. I per a ell no és el mateix el mal que el bé, la justícia que la injustícia, l'amor que l'odi, el perdó que la venjança ... Ell ha pagat per nosaltres, pel nostre pecat, el preu de la seva sang preciosa per redimir-nos. Però ell no ens pot obligar a acceptar el do de la redempció. Per la fe, fem nostre el do de la salvació i en la nostra vida de caritat, de justícia, de misericòrdia es manifesta que som dels qui hem acollit de veritat la fe i la salvació.

L'Església ens recorda les obres de misericòrdia que “són les accions caritatives amb què acudim a ajudar el nostre proïsme en les seves necessitats corporals i espirituals. Instruir, aconsellar, consolar, confortar, són obres de misericòrdia

espirituals, com perdonar i suportar amb paciència. Les obres de misericòrdia corporals consisteixen principalment a donar menjar al qui té fam, acollir el qui no té aixopluc, vestir el despullat, visitar els malalts i presos i enterrar els morts. Entre aquestes obres, l'almoïna feta als pobres és un dels principals testimoniats de la caritat fraterna: és també una pràctica de justícia que agrada a Déu" (CEC 2447). Aquestes són les obres que l'Església intenta de viure en tots els seus fills i que per mitjà del ministeri del sacerdot no es cansa de recordar amb la paraula i l'exemple. És això el que avui nosaltres presentem al Pare per mitjà de Jesucrist: la vida del nostre germà Mn. Jaume Buixó, que amb senzillesa, amb humilitat, amb discreció ha estat testimoni de l'amor i la misericòrdia que ell ha rebut de Déu, pel do del baptisme i pel do del sagrament de l'orde sacerdotal. Ell ha estat administrador fidel i prudent del servei encomanat amb un cor ple d'amor i de servei als seus germans.

Germans estimats, obrim el nostre cor a la gran esperança: Crist ha ressuscitat. L'amor és més gran que la mort. La vida del qui estima perdura per sempre perquè està unida a Crits en qui es manifesta l'amor més gran que ha vençut per sempre la mort. Per això la nostra esperança ens posa en el cor la certesa confiada en l'amor misericordiós de Déu que el nostre germà, Jaume, prevere de Crist i de la seva Església ha escoltat les paraules d'aquell a qui sempre ha estimat i servit, Jesús: «Vine, beneït del meu Pare; pren possessió del Regne que ell et tenia preparat des de la creació del món» (cf. Mt 25,34). Ell ha escoltat la crida a participar de la Pasqua eterna en el cel. Aquesta és la nostra esperança que la posem en mans de santa Maria, Mare de Déu i mare dels sacerdots, la qual sempre ha acompanyat la vida del qui en aquest món fou configurat al seu Fill, Jesús, i a qui tantes vegades ell es va encomanar amb pietat filial dient: «Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.»